

[Thomsen.]

En Forenkling vil her være velgørende, ikke blot for Skatteyderne, men ogsaa for Lignings- og Optræningsmyndighederne.

Al personlig Indkomstskat til Staten skal efter Lovforslaget paalignes efter en Skala, der kommer til at erstatte flere andre. Den er mest i Familie med den gamle Skala i Indkomstskatteloven af 1922, men ingenlunde dens Tvillingbroder. Skattebeløbet skal jo forøges i Forhold til Indtægterne, og Udskrivningsskalaen maa derfor blive en anden. Efter den foreslaaede Skala vil en Familieforsørger med 2 Børn under 15 Aar først blive beskattet, naar hans Indkomst i Hovedstaden, Provinsbyerne og Landdistrikterne er henholdsvis 2 400 Kr., 2 100 Kr. og 1 800 Kr., hvilket er 200 Kr. over den nuværende Minimumsgrænse, og Skatten paa disse Indtægter bliver 2 Kr., hvilket altsaa udgør Mindsteskatten. I en Provinsby vil en Familieforsørger med 2 Børn og med en selvangiven Indtægt paa 3 000 Kr. faa en Skat paa 30 Kr.; af 4 000 Kr. svares 90 Kr., af 5 000 Kr. 195 Kr., af 6 000 Kr. 328 Kr., af 50 000 Kr. 12 247 Kr. og af 100 000 Kr. 29 932 Kr., hvilket er en betydelig Stigning i Forhold til indeværende Aars Statsskat, ikke mindst for de smaa og mellemstore Indtægter.

De nævnte Skattebeløb forudsætter dog, at den paagældendes Indkomst ikke falder ind under Forslagets Bestemmelser om Merindkomstskat. Hvis Skatteyderens Indtægt i 1939 overstiger hans Gennemsnitsindtægt i Aarene 1935, 1936 og 1937, det vil sige for Skatteaarene 1936—37, 1937—38 og 1938—39, med mindst 10 000 Kr., rykker han højere op i Skalaen. Hans skattepligtige Indtægt skal nemlig i saa Fald forhøjes med Halvdelen af den Merindtægt, der ligger over 10 000 Kr.; hvis Gennemsnitsindtægten ligger over 50 000 Kr., forhøjes den skattepligtige Indtægt dog kun med Halvdelen af det Beløb, hvormed Merindtægten overstiger 20 pCt. af Gennemsnitsindtægten i de 3 nævnte Aar. Det er den eneste Rest af Merindkomstskat, som er blevet bevaret, og den er af ret mild Beskaffenhed, bortset fra enkelte Tilfælde, hvor Indtægten i 1939 er steget meget betydeligt i Forhold til Sammenligningsaarene, men i saa Tilfælde er en klækkelig Skatteforhøjelse ogsaa paa sin Plads.

Med Hensyn til Forslagets Bestemmelser om Beskatning af Aktieselskaber m. v. gælder, at her opretholdes Beskatningen efter den gamle Skattelov, samtidig med at der indføres en overordentlig Indkomst-

skat efter Forslagets nye Regler, som skal supplere den ordinære Skat. Som bekendt skal den nye Skat erlægges i 2 Rater, en Udbytterate og en Restrate. Denne Tvedeling er foretaget, for at man derved kan begunstige Henlæggelse af Overskud med Konsolidering for Øje, og for at man haardere kan ramme den rene Udbyttedrift. Flere andre Bestemmelser i dette Afsnit peger i samme Retning. Der har i Folketinget været Enighed om disse Bestemmelser, og jeg skal ikke, særlig efter den højtærede Finansministers indgaaende Omtale deraf, gaa nærmere ind paa en Udredning af disse Regler. Kun skal jeg bemærke, at der ogsaa har været Enighed om at beholde Bestemmelsen om, at Selskabernes overordentlige Skat ikke maa fradrages ved Opgørelsen af den skattepligtige Indkomst. Jeg billiger i høj Grad denne Bestemmelse.

Forslaget fastholder derimod Fradragsretten for al Personskats Vedkommende. Jeg har aldrig kunnet forstaa Berettigelsen af Fradragsretten for personlig Skat, men som Sagen nu ligger, med Sammenkædningen af gamle og nye Beskatningsregler i en midlertidig Lov som den her omhandlede, der tilmed er blevet et Samlingsmærke, forstaar jeg, at Skattefradragsretten ikke kunde affives. Dette maa blive en Fremtidsopgave.

Hvad dernæst angaar Forslagets Afsnit I. C., Indkomstskatten af kooperative Virksomheder, skal jeg ikke lægge Skjul paa, at jeg hellere havde set Bestemmelserne i det oprindelige Lovforslag gennemført. Rent principielt ser jeg ikke i en Brugsforening, der kun uddeler Varer til Medlemmerne, en Virksomhed, der i skattemæssig Henseende er indkomstskabende og derfor bør indkomstbeskattes. Denne Form for Brugsforening, den saakaldte lukkede Brugsforening, er den oprindelige og ideelle Form, og denne Form har vel mere end to Trediedele af Landets ca. 2 000 Brugsforeninger. Dernæst ser jeg i hele den kooperative Bevægelse eller Andelsbevægelse en saa vigtig Faktor — ved Siden af den personlige næringsdrivende og Aktieselskabsformen — i hele vort Samfunds økonomiske Udvikling i Fortid og Fremtid, at jeg nødig ser Bevægelsen urigtigt behandlet, nødig vil gaa med til, at der rejses unaturlige Hindringer paa dens Vej.

Naar jeg til Trods for dette kan anbefale en Brugsforeningsskat som her foreslaaet, har det følgende Grunde: Riget fattes Penge, og de danske Brugsforeninger og øvrige kooperative Virksomheder er, takket være klog, ansvarsbevidst og frem-